

להסביר דבר, אלא מושם הדרךה של רוח עליונה של חכמה שיש בנו, שchetot (איוב טו טו) החכם יעונה דעת רוח. ואף על גב שהענינה זו שהוא עונה יש בה קיום העולם, ויש לו ביה סיווע עליון להפир את רבונו, והיא בסוד האמונה - יש ענינה מצד אחר שאסורה, שchetot (שמות כ טו) לא מענה ברעך עד שקר.

לא תחמד (שם), בוגר הדרךה הנסתורת העליונה שבל המתחשות תלויות בה, ואין בעולם מי שיכיר הדרךה הזו, מושום שהיא נסתורת הנסתורים. וכאשלה במחשבה העליונה לברא העולם העליון והעולם תפחתון, הפל הי ברגע אחד. זהו שchetot (ישעה מה) יעדמו ייחדו.

ואותה המחשבה נסתורת. ובן אדם למטה יש לו מחשבה נסתורת, שאין מי שמספריר אותה פרט לקדוש ברוך הוא לבדו, וננתנה לאדם לחשב דברי תורה ודברי מצוה, מושום שאותה מחשבה עליונה משפיעה מעינותו למקום החקמה, ואין נפרדים כלל. ומאותה החקמה העליונה יצאאה תורה, וושאפעת השקאה עד אותו מקום החקמה הפחתונה, שנקרה מצוה.

ועל כן, מי שהוחשב לעשות מצוה, כאלו עשהה, מושום שגורם להביא הביאת הברכות מאותה המחשבה העליונה למקום שנקרה מצוה. וכאלו עשהה, כמו שאמור ועשיתם אתם. המחשבה ודאי ראש לפל. ואף על גב שבעצם המחשבה העליונה נתנה הירושות לחשב - דברי מצוה מתר, דברים שאינם מצוה אסורים, שchetot לא תחמד.

ובא ראה, מה הטעם כל

ההא בר נש לא יכול לאתבא פתגמ, אלא בגין דרכגא דרואה עילאה דחכמתא דאית ביה. דכתיב, (איוב טו טו) החכם יעונה דעת רוח. ואף על גב דהאי ענינה דאייה עני, אית ביה קיימא דעלמא, אית ליה בה סייע עילאה, למנדע למאריה, ואידי ברזא דמהימנוקא. אית ענינה מסטרא אהרא דאסיר, דכתיב (שמות כ טו) לא מענה ברעך עד שקר.

לא תחמד (שם כ טו), לקביל הרגא סתימאה עילאה, דכל מחשבון ביה תלין, ולית בעלםא דינגע ההוא דרכגא, בגין דאייהו סתימאה דסתימין. וכך סליק במחשבה עילאה, למיברא, עלמא עילאה ועלמא תפאה, قولא הו ברגעא חד. והוא הוא דכתיב, (ישעה מה יג) יעדמו ייחדו. וזהו מחשבה סתימא.

יבר נש למתא, אית ליה מחשבה סתימאה, דלית דידע בה, בר קודשא בריך הוא בלחוודי. ויהבה ליה לבר נש, לחשב מלין דאוריה, מלין דמצוה. בגין דהיא מחשבה עילאה, נגדא מבועין דילה, לאטרא דחכמתא, ולא אתפרש כלל. ומה היא חכמתא עילאה נפקא תורה. ונגיד שקיותא עד ההוא אחר דחכמתה תפאה, דאיקרי מצוה.

על דא מאן דחשיב לمعد מצוה, באלו עשאה. בגין דגרים לימי סיפוקא דברכאנ, מההוא מחשבה עילאה, לאחר דאקרי מצוה. וכאלו עשאה. במא דאת אמר (במדור טו לט) ועשיהם אתם. מחשבה ודאי רישא דכו לא. ואף על גב דבסטרא דמחשבה עילאה אתייהב ליה רשوتא למחשב. מלין דמצוה מותר, מלין דלאו מצוה, אסירן, דכתיב לא מחשב.

זהו חי, מי טעם כליהו אמיiran, לקביל